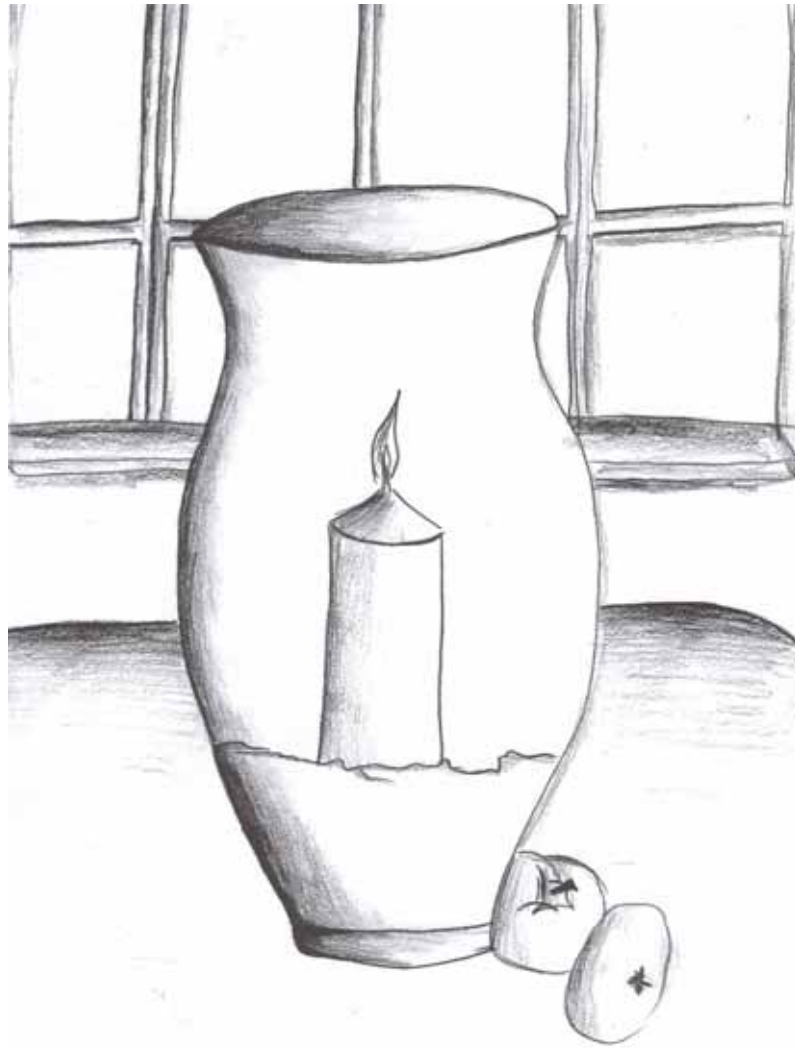


Ženevske novice



št. 34

december 2002

ŽENEVSKE NOVICE

GLASILO ZDRUŽENJA ŽENEVSKIH SLOVENCEV

(Bulletin de l'Association des Slovènes de Genève)

Številka 34

leto XI

december 2002

VSEBINA:

Uvodnik	3
Občina Medvode	4
Ženevske novice na internetu	5
Ugasnil je pristrčni nasmeh Jelke Siegrist Kovačič	6
Vitez Jožef Ciraj, novoimenovani konzul v Švici	7
Iztok Grmek, nov svetovalec na Misiji ZN v Ženevi	9
Kje vse smo bili in kaj smo počeli:	
Piknik	9
Sprejem; slovenska šola	10
Koncert orkestra RTV Ljubljana	14
7.evropski mladinski glasbeni festival	15
Na klepetu s patrom Robertom	16
Tržaški slovenski pisatelj Boris Pahor	19
Oktet "Bori" med nami	20
Obvestilo; popravek	21

Najlepša hvala družini Kozamernik za fotografije z novoletne večerje.
Hvala tudi Bogdanu Zegi za vse nasvete.

Naslovnica:

Risbo je narisala učenka Lea Misteriki iz Vaduza (FL).

Notranja stran ovitka :

Ilustracijo pesmice Janeza Bitenca sta prispevala Lina Sterckx in Yann Sterchi iz Lozane.

Zadnja stran:

Deževen dan je narisala Julia Majal iz Vaduza(FL).

UVODNIK
Dragi bralci!

V letu 2003 slavi slovenska šola v Švici in kneževini Lihtenštajn častitljivo obletnico, 30 let.

Nekateri ste še celo sami hodili vanjo, spet drugi ste redno pošiljali svoje otroke, tretji jih pripeljete sem pa tja, dejstvo pa je, da najbrž ni Slovenca med nami, ki ne bi šole poznal ali se vsaj kdaj srečal z njo.

Tokratne Novice so zato posebna izdaja, v kateri smo večji del prostora namenili prispevkom učencev. K sodelovanju sem povabila učiteljice Tatjano Vučajnk, Marijo Rogina in Matejo Šafranko, ki so prispevale nekaj del, ki so nastala v različnih šolskih oddelkih v Švici.

Ženevske novice smo tiskali v 250 izvodih in jih razposlali vsem staršem in predsednikom društev, z željo, da še kdaj naredimo kaj skupaj.

Seveda pa bi bilo to popolnoma nemogoče brez izdatne finančne podpore. Poiskali smo jo v Sloveniji. Na našo željo po sodelovanju se je odzvala Občina Medvode. Župan Medvod, gospod Stanislav Žagar, je v okviru mednarodnega sodelovanja njegove Občine prispeval 2000 frankov namensko za urejanje in tiskanje Ženevskih novic!

Medvode so med drugim pomagale tudi švedskemu glasilu, ki nam ga redno pošiljajo in ker sem sama domačinka, sem ob pomoči našega svetovalca na Ambasadi v Bernu, gospoda mag. Antona Novaka, ki tudi prihaja iz Medvod, stopila do gospoda župana.

Gospod župan meni, da je vsako sodelovanje pozitivna stvar in je naklonjen temu, da bi se z Združenjem še tesneje povezali in mogoče kdaj povabili v goste kakšnega umetnika iz Medvod. Do takrat pa vabi vse, ki se peljete skozi, da se ustavite, spijete kavo in si ogledate kakšno znamenitost.

Občina je tako že pobratena z občino iz Anglije in Luksemburga, medvoški pevci in folkloristi pa so obiskali nekaj krajev po Evropi, kjer živijo Slovenci.

Z največjim veseljem se danes zahvaljujem vsem, ki so bili tako širokega pogleda, da so nam finančno pomagali. Kot pravi gospod župan, združevanje je bistvo tega sveta, največja zahvala pa so seveda Novice same.

Irena Sterckx



Občina Medvode leži 12 kilometrov severozahodno od Ljubljane proti Kranju. Obsega 72 kvadratnih kilometrov, v 31 naseljih pa živi skoraj 14 tisoč prebivalcev.

V središču naselja je sotočje rek Sore in Save, najdaljše slovenske reke, ki se nad jezom razširi v znano Zbiljsko jezero s slikovito okolico in zgodovinskim Smlednikom. Jezero ni samo prijetno sprehajališče z bogato gostinsko ponudbo, ampak tudi stalen ali začasen dom množici ptic, med njimi tudi velikih belih labodov.

Iz Zavrha pod Šmarno goro je bil doma narodni buditelj, glasbenik, avtor ponarodele Oj, Triglav moj dom in triglavski župnik Jakob Aljaž. Njegova hiša je urejena v spominsko sobo.

V Pirničah si pred rojstno hišo komandanta slovenske partizanske vojske Franca Rozmana Staneta lahko ogledate spomenik nato pa greste še v gledališče. Oder treh herojev je pod umetniškimi vodstvom režiserja Petra Militareva že več desetletij eno izmed vodilnih ljubiteljskih gledališč v Sloveniji. Velik poudarek so vsa leta namenili gledališki vzgoji najmlajših in pripravljali uspešne predstave za otroke. Upam, da nam jih bo uspelo kdaj povabiti v goste.

Povzpnete se lahko tudi na smledniško Kalvarijo iz 18. stoletja, ki je popolnoma obnovljena, žal pa ne boste imeli sreče z Goričanskim gradom, ki v razpadajočem stanju čaka na princa iz Trnuljčice.



Občina Medvode in knjižnica

ŽENEVSKE NOVICE NA INTERNETU

Kaj pravite na to, da bi se Ženevske novice v papirnati obliki počasi posloville ?

Večina slovenskih združenj po svetu ima svoje spletne strani, ki jih nekatera društva dopolnjujejo s časopisno prilogo. Dandanes je to najbolj praktična, hitra, zanesljiva in na dolgi rok tudi poceni oblika.

Združenje že pripravlja spletno stran, za katero smo letos dobili nekaj subvencije na Uradu za Slovence po svetu, ki takšno obliko sporočanja zelo podpira.

Zanima nas vaše mnenje. **Menite, da je internet dobra rešitev za nadaljnje obveščanje naših članov in objavljane Novic ? Ali pa bi raje prejeli Novice še naprej v papirnati obliki ? Prosim, sporočite na naslova:**

irena.sterckx@bluewin.ch ali asg@wwbiz.ch

PROSIM VSE, KI IMATE E-MAIL NASLOVE, DA JIH POŠLJETE NA OMENJENA NASLOVA.

Z novim letom bomo večino pošte in informacij, ki po navadi pridejo zadnji hip, pošiljali po e-mailu.

Naj takoj potolažim vse, ki ne uporabljate računalnika. Z veseljem vam bomo natisnili Novice in ostala obvestila in vam jih poslali s klasično pošto. Le obvestite nas, prosim.

Z željo po nadaljnjem sodelovanju se obračam tudi na vse Slovence v Švici, ki tokrat prvič berejo Novice. Če želite, da vam še kdaj pošljemo naše prispevke, nam pošljite vaš naslov.

Kot veste, se naše dejavnosti financirajo iz članarine. V letu 2002 smo organizirali kulturni večer s Tonetom Kuntnerjem, natisnili februarško 32. in junijsko 33. številko Novic, pripravili piknik in novoletni koncert z obiskom okteta iz Slovenije. S priložnostnimi darili smo se zahvalili g. Drofeniku in Duški kot tudi g. ambasadorju Buserju. Nekaj denarja je šlo za razpošiljanje vabil. Večino prireditev smo lahko organizirali zaradi vaših finančnih prispevkov.

Hvala vsem, ki ste mislili na našo blagajno.

NAJLEPŠA HVALA VSEM, KI NAS ŽE NEKAJ LET RAZVESELITE Z VISOKIM PRISPEVKOM.

In ker je leto mimo, vabim vse, ki jim ni vseeno za naše delovanje, da izpolnijo položnico. Višina članarine je še vedno 30 frankov.

TEKOČI RAČUN:

UBS Genève, 433156,29-240 (Association des Slovènes de Genève)

UGASNIL JE PRISRČNI NASMEH JELKE SIEGRIST KOVAČIČ

Ugasnil je 13. avgusta, po kratki, neusmiljeni bolezni. Tisti nasmeh, ki smo ga poznali z naših prireditev, ki jih je Jelka zvesto obiskovala. Le kdo si je mogel misliti - v tistem sončnem poletnem dnevu na posestvu "Vigne blanche", ko je bila posneta zadnja fotografija - da bo to zadnja priložnost srečanja s prijatelji in rojaki.

Rojena je bila pred 52. leti v Novem mestu, a odraščala je v Mariboru. Pri devetih letih je izgubila očeta. Izučila se je za bolničarko in babico. Hrepenenje po odprtem svetu jo je takoj po koncu študija pripeljalo v Švico, v Basel, kjer je nadaljevala z izpopolnjevanjem. Po nekaj letih je spoznala, da ji je pretežko prenašati trpljenje neozdravljivih bolnikov, zato se je odločila postati kozmetičarka. Ob prostih dneh pa jo je vleklo preko meja, na vse strani.



Tako je na potovanju v daljno Moskvo srečala Théa Siegrista. Skupaj sta nadaljevala z odkrivanjem lepote tega sveta. Obiskala sta Kitajsko, Japonsko, itd. Med zadnjim daljšim potovanjem sta prepotovala Kanado, iz Québeca preko Labradorja na Novo Fundlandijo, Novo Škotsko, Novi Brunswick...

S Théom je leta 1975 prišla v Ženevo, kjer je bila sprejeta v široki krog glasbenikov in prijateljev glasbe. Spoznali smo jo še pred ustanovitvijo našega Združenja, tako kot njeno mamico, ki jo je zapustila pred nekaj leti.

Zadnja pot jo je poleti vodila k sorodnikom v Francijo. Zahrbna bolezen se je nenadoma oglasila in z njo nenavadno hiter konec tega še tako polnega življenja.

Pred kratkim smo imeli priložnost, da smo se zbrali na koncertu, ki ga je neumorni Théo organiziral s svojimi prijatelji, glasbeniki, v njen spomin. Lepše ni mogel počastiti spomina na ljubljeno življenjsko družico. Med glasbenimi odlomki je ga. Duša Hibon v slovenščini in francoščini nanizala nekaj toplih in čutečih besed.

V imenu prisotnih in tudi vseh bralcev Novic še enkrat izražamo iskreno sočutje Théu in sorodnikom.

Bogdan in Verena

VITEZ JOŽEF CIRAJ, NOVOIMENOVANI SLOVENSKI KONZUL V ŠVICI

Jožef Ciraj je v vlogi diplomata, viteza in strastnega zbiralca nedvomno človek, ki ima kaj povedati. Galerijo Ciraj, ki so jo leta 1991 odprli v domači hiši v Komendi, je že obiskala vrsta odmevnih imen iz slovenskega in mednarodnega političnega, religioznega in širšega kulturnega področja.

Prijeten dom si je ustvaril skupaj z ženo dr. Marto Ciraj, sicer državno podsekretarko na Ministrstvu za zdravje in štirimi otroci. Izak Matej in Anja Marija sta študenta, Arnold Oton dijak, najmlajša Vita Marta pa ima komaj dobro leto. Družina njegovo kariero vseskozi podpira, vendar bo za zdaj ostala v Sloveniji.

V osnovno šolo je hodil na Rečici ob Savinji, v gimnazijo v Ljubljani na Poljanah. Po končanem študiju zgodovine in geografije ter mednarodne politologije je končal še diplomatsko šolanje v Beogradu. Kot takrat najmlajši jugoslovanski diplomat je bil poslan za vicekonzula v Gradec. Po vrnitvi je delal nekaj časa v zvezni diplomaciji v Beogradu. Bil je eden tistih, ki se je izjemno zavzemal za samostojno Slovenijo. Postal je vodja diplomatskega protokola v zunanjem ministrstvu.

Leta 1996 je bil imenovan za konzula v Bonnu, kasneje v Berlinu, zadnji dve leti pa je preživel na MZZ.

Kakšne so prve delovne izkušnje iz Berna ?

"V Bernu sem bil že 6. in 7. septembra, ko je bil minister Rupel na uradnem delovnem obisku pri kolegu Josephu Deissu. Zraven je bila tudi ministrova soproga Marjeta Ana Rudolf-Rupel, kar je zelo pomembno, ker ima tak obisk višji rang. Lepše se stvari odvijajo, če je tudi damski program. Ko sem bil šef diplomatskega protokola, se spominjam, da je bila organizacija takega obiska bolj naporna, ampak obisk sam je veliko bolj resen, ker se ga bolj temeljito pripravi. Partnerja se doma pogovarjata o obisku, ki zaradi tega ostane bolj vsajen v spominu. Določene beležke ostanejo na nočni omarici, kar je čisto nekaj drugega."

Kako se znajdete v vlogi konzula ?

"Biti slovenski konzul je lepo, je lažje, ker se zavedaš, da je slovenski narod priden. Ravno v tej pridnosti, iznajdljivosti slovenskega naroda vidim veliko perspektivo. Zame je središče sveta Slovenija. Ne morem pomagati, ampak to je izhodišče, ki mi daje toliko energije in volje."

Veliko časa namenite zbirateljstvu. Kaj vse obsegajo vaše zbirke ?

"Imamo zbirko Tomosovih colibrijev, 10 mopedov, slovenskih izdelkov, ki smo jih obnovili do perfekcije, deset starinskih koles, večinoma so izpred vojne. Zbiram tudi druge stvari povezane z Zgornjo Savinjsko dolino. Posebno ciljno zbiram dokumente iz prve svetovne vojne, ker bom, če bo po sreči, v Galeriji Ciraj od leta 2014 do 2018 organiziral razstavo na temo 100 let po prvi svetovni vojni. Tudi knjige in gramofonske plošče so moja ljubezen. Operno diskoteko sem podedoval po gospodu, ki je bil lekarnar v Chicagu."

Pred leti ste bili sprejeti v malteški viteški red. Kakšni so vaši spomini na ta dogodek ?

"V Sloveniji je bil zadnji vitez imenovan leta 1927, potem ni bil nihče več. Jaz sem bil predlagan s strani potomca habsburške družine. Na to je vplivala usoda, da sem se v danem trenutku znašel v Gradcu, kjer so me opazili določeni ljudje. Bil sem sedem let pripravnik, nekako na preizkušnji, nato me je knez Liechtenstein povzdignil v viteza 10. julija 1993. To je bila zame velika čast in obenem odgovornost. Odprla so se mi še dodatna obzorja. Zlasti, ko sem bil konzul v ZR Nemčiji, je bilo zame lažje delati, ker sem imel določena vrata vedno odprta. Vrhnji sloj diplomacije v zahodni Evropi izhaja iz starih družin, ki so po pravilu v malteškem viteškem redu. Že prvi teden so me z odprtimi rokami sprejeli. Bil sem na "ti" z mnogimi, za katere si ne bi niti mislil, da bi sploh lahko imel dostop do njih."

Kdo lahko pridobi naziv malteškega viteza, kako do tega pride ?

"Včasih so bila pravila zelo stroga. Pridobil ga je le nekdo, kogar družina je že nad 200 let plemiška. Sedaj to ni več tako strogo. Malteški viteški red potrebuje osvežitev, iščejo nove ljudi, ampak po ključu, da so le-ti nekaj naredili, da imajo civilne zasluge. Pomembni niso le mentalno zdravje, izobrazba, družina in obnašanje, temveč tudi materialni status, kar pomeni, da si sposoben poleg sebe preživljati še koga drugega. Biti malteški vitez pomeni pomagati drugim. Skupaj z družino se mi včasih posreči kakšna humana gesta. Moja žena je predsednica dobrodelne ustanove Petra Pavla Glavarja, ki štipendira talentirane, prizadevne dijake in študente, ki po pravilu izhajajo iz socialno šibkejšega okolja."

Kako se status viteza odraža v vsakdanjem življenju ?

"Postavili ste vprašanje, ki ga nisem pričakoval. Moje življenje je dosti bolj izpolnjeno. Je sicer več obveznosti, odpirajo pa se nove relacije. Vstajam pet minut do pol šestih, pridem prvi v službo in še pred tem postorim marsikaj. Prej pri zgodnjem vstajanju nisem bil tako dosleden. Enostavno sem ugotovil,

da je čas treba koristno živeti in da se ga da čudovito izkoristiti. Moj oče je rekel: Bika lovi za rogove, dan pa pri jutru."

Po intervjuju v tedniku Savinjske novice, 11. nov. 2002 priredila I. Sterckx

NOV SVETOVALEC IN NAMESTNIK STALNEGA PREDSTAVNIKA NA MISIJI V ŽENEVI



Septembra je svojo mednarodno kariero v Ženevi nastopil gospod Iztok GRMEK. Je predstavnik mlajše generacije diplomatov, rojen 9. maja 1966 v Celju. Njegov študijski opus je bogat; končani Ekonomski fakulteti je sledil specialistični študij diplomatskih ved na Diplomatski akademiji na Dunaju, kasneje pa še magisterij s področja mednarodnih odnosov v Ljubljani.

Od leta 1991 do 1995 je delal na MZZ v različnih sektorjih, od 1995 do 2000 pa je opravljal funkcijo prvega sekretarja, ekonomskega svetnika, na Veleposlaništvu RS v Budimpešti.

Po vrnitvi na MZZ je bil vodja oddelka za ekonomske odnose na Sektorju za evropske integracije in ekonomske odnose in svetovalec vlade.

Poleg ostalih izpopolnjevanj je leta 1994 že preživel tri mesece v WTO v Ženevi.

Ni mu tuje znanje sedmih tujih jezikov, rad kolesari, smuča, jaha. V Sloveniji je rad hodil v gledališče, zdaj pa mu čas dopušča le nekaj dni jadranja s prijatelji iz Ljubljane, ki se ga vedno veseli.

Želimo mu, da bi se dobro počutil med nami !

KJE VSE SMO BILI IN KAJ SMO POČELI

Tradicionalni a vedno bolj skromni piknik

No, zdaj se nam pa še na piknik ne ljubi več hoditi. Malce je bilo krivo čudovito vreme, ki je mnoge zvalilo ob vodo namesto na klobase in kračo, ki jo je pripravil Franjo, malce pozno vabilo ali pa kar tisti stavek, ki pravi, ma ne da se mi še tja hoditi. Kakorkoli že, premisliti bo treba, kako bomo pripravili naslednji piknik.

Družine Grošelj, Kozamernik, Petrič, Sterckx, gospe Tamara, Sonja, Jelka pa še nekaj gostov si nismo razbijali glave s tistimi, ki jih ni in uživali v hrani. Kot

po navadi se je najbolj potrudila Katja, z odlično izbranimi vini nas je razvajal Franjo, njegovi soprogi Milviji pa gre zahvala, da nas je prostor pričakal lepo opremljen in da nam ni bilo treba preveč dvigovati riti.

Prikolesarila sta še Tadej in Toni, ki ju z veseljem srečujemo na naših prireditvah, na kavico pa sta z domačega vrta skočila tudi Metka in gospod Gregorc. Pozabila sem omeniti še družino Drakul, ki se nam je pridružila prvič a upam, da ne zadnjič.

Kot po navadi nismo naredili kaj dosti prometa vinogradniku, ki je sicer Franju zastoj odstopil prostor. Še na to se nismo spomnili, da bi v zahvalo kupili vsaj kakšno steklenico za domov. No, vsaj pospravili smo za sabo, pardon, so tisti, ki so ostali ta zadnji.



Ivo Gregorc in Franjo Grošelj



Tamara Veyrat

Sprejem na Misiji ZN v Ženevi

Ob dnevu državnosti je g. ambasador Aljaž Gosnar priredil sprejem, na katerega je poleg diplomatov povabil tudi tiste Slovence, ki so aktivni pri prireditvah v Združenju.

Rdeče češnje rada jem, črne pa še rajši, v šolo tudi rada grem, vsako leto rajši,...

Slovenska šola pod vodstvom prof. Tatjane Vučajnk še vedno poteka v Ženevi. Učenci so objavili svoje prispevke v Rožniku, s poezijo in risbami pa so nastopili tudi ob nastopu pesnika Toneta Kuntnerja.

Od spomladi je na pobudo prof. Tatjane Vučajnk delovala tudi šolska skupina v Lozani. Dobivali smo se ob sredah popoldne. Šolo so redno obiskovali Yann in Damian Sterchi, Iris Fenner in Lina ter Tim Sterckx. Učenci so s prispevki sodelovali v šolskem časopisu Rožnik, srečanja vseh šolarjev pa se niso udeležili. Z novim šolskim letom je razred prevzela prof. Irena Sterckx. Pouk poteka ob sredah v šoli v naselju Prilly.

V začetku oktobra smo za šolsko skupino v Lozani pripravili uro pravljic. V imenu Bralne značke nas je obiskala gospa Tilka Jamnik, ki je otrokom pripovedovala pravljice in v obliki ustvarjalne delavnice uspela k branju pritegniti tako otroke kot starše. K sodelovanju smo pritegnili 12 knjigožerjev, kar dokazuje, da so take prireditve več kot dobrodošle in se že dogovarjamo za ponovitev.



Zadnja novica z Ambassade v Bernu

Tik pred zaključkom redakcije smo izvedeli, da je 2. decembra prispel v Bern nov veleposlanik, gospod Miha Vrhunec. Do sedaj je bil zaposlen v kabinetu predsednika RS, pred tem pa je bil veleposlanik v Atenah.

Gospodu veleposlaniku in njegovi soprogi želimo prijetno bivanje med nami.



Pavla, Jasna, Alenka



Katja in Franjo Kozamernik



Irena Sterckx



Pavla Suermond



Gianni in Jasna Reginato



Joséphine Sulič z mamó



Alenka Maver



Mag. Anton Novak



Družina Nerima

IZ NOVOLETNEGA NABIRALNIKA

Z novoletno čestitko in najlepšimi pozdravi se nas je spomnil gospod Tone Kuntner. Z veseljem se spominja čudovitega in dobro organiziranega kulturnega večera in želi vsem bralcem srečne in vesele praznike.

Čestitko z zahvalo za enkratno doživetje so poslali tudi pevci okteta Bori.

Sprejem na Ambasadi v Bernu

Junija nas je ob dnevu državnosti na slovesnost povabil g. ambasador Stanko Buser. To je bila tudi priložnost, da se s soprogo poslovita od predstavnikov slovenskih društev v Švici.

Iz Ženeve smo se slovesnosti udeležili predsednik Franjo, Lučka in Irena, gospod Zega pa se je opravičil. Misijo je zastopal g. Jože Drofenik.

Franjo je gospodu ambasadorju v imenu našega Združenja poklonil posebno posodo, vrč za vino, s posvetilom.

Na sprejemu je res številno množico diplomatov in predstavnikov Slovencev pozdravil tudi vojaški ataše polkovnik g. Zvonko Knaflič, ki je sicer akreditiran na Dunaju.

Od Slovencev se je poslovil tudi pater Robert in nam predstavil svojega naslednika, g. Davida, ki prihaja v Švico iz Nice, kjer je služboval zadnjih šest let.

Vzdušje je bilo izjemno prijetno. Klepetali smo z diplomati, z gospodom Buserjem, ki si je kljub obilici gostov in dela utrgal čas za čisto vsakega med nami. Dobre volje in pripravljeni za pogovor so bili tudi vsi ostali uslužbenci naše Ambasade. Gospa soproga je radovednim damam razkazala žensko rezidenco in bazen, v katerem pa se zaradi ta boljših toalet ravno nismo namakali. Hrane je bilo za vse krožnike dovolj. Pomislite, pri pripravi hrane, peki peciva, potic in celo čisto pravih čevapčičev, jim ni pomagal kakšen catering, ampak so vse pripravili člani različnih slovenskih društev. Mnoge med njimi sem srečala drugič in na moje veliko presenečenje so mi povedali, da berejo naše Novice in da bodo veseli, če bomo sodelovali še naprej. Tako vse bralce lepo pozdravljajo g. Cerar iz Zuricha, g. Milan Greiner iz Solothurna in pater Robert.

Irena Sterckx

Koncert simfoničnega orkestra RTV Ljubljana v Ženevi

Festival Ljubljana je petdesetletnico svojega delovanja in 300 let Slovenske filharmonije obeležil z gostovanjem v Ženevi 12. 10. 2002.

Povabljeni smo bili v prostore Radia Suisse Romande, kjer smo v družbi z začasnim odpravnikom poslov g. Antonom Novakom, ambasadorjem g. Aljažem Gosnarjem s sodelavci in številnimi našimi člani prisluhnili zanimivemu, a za prenekatera ušesa nenavadnemu koncertu pod dirigentskim vodstvom g. Vinka Globokarja, Prešernovega nagrajenca za leto 2002.

Vinko Globokar nas je presenetil s samosvojim nastopom z rogom, švicarskim nacionalnim inštrumentom, ki je vključeval celo puhanje cigaretnega dima v rog. Petdeseto obletnico je praznovalo tudi Evropsko združenje festivalov, ki se zavzema za razvoj evropske kulture in pod svoje okrilje prišteva že 325 najiminitnejših festivalov.

Podpredsednik je že v drugem mandatu direktor ljubljanskega festivala Darko Brlek, sedež Združenja, ki je prav v tem času gostil mednarodno konferenco, pa je dvorec Coppet.

Gostovanja sta se udeležili tudi ljubljanska županja Vika Potočnik in ministrica za kulturo Andreja Rihter.

7. EVROPSKI MLADINSKI GLASBENI FESTIVAL V ŠVICI 2002 IN UDELEŽBA NA OTVORITVI DEŽELNE RAZSTAVE CH EXPO.02

Za obogatitev festivala in otvoritev razstave CH EXPO.02 je skladatelj Mario Beretta iz Züricha napisal skladbo "A Song of Earth" / "Pesem zemlje". Približno 650 glasbenikov instrumentalistov in pevcev iz Evrope, od tega 300 iz Slovenije in 100 iz Hrvaške, je skladbo naštudiralo in prvič izvedlo pod njegovim vodstvom.

V soboto 11. maja 2002 so prišli udeleženci iz Slovenije in Hrvaške z osmimi avtobusi v Bern. Namestili smo jih po različnih študentskih domovih, študentskih prenočiščih in civilnih zakloniščih v Bernu in njegovi okolici.

V torek, 14. maja 2002 ob 16.30 uri je bilo uradno odprtje razstave EXPO.02 v Neuchâtelu v navzočnosti švicarske vlade in diplomatskega zbora (samo za povabljene goste). Ob tej priložnosti so zelo kvalitetno izvedli del kompozicije.

Sreda je bila namenjena za celodnevni **"Evropski glasbeni Forum"** za povabljene delegate vseh 21 evropskih članic združenja glasbenih šol in druge goste, ki je bil v dvorani "Kursaal" v Bernu. Slovenijo je zastopal gospod Viktor Zadnik z Vrhnike. Predsedništvo in tajništvo evropskega združenja glasbenih šol (EMU) imata trenutno svoj sedež v Utrechtu (NL). EMU je članica evropskega sveta (EC). Danes ima združenje EMU 21 nacionalnih članic, zastopa pa 5'000 glasbenih šol, 100'000 učiteljev in ima 3'000'000 učenk, učencev in študentov.

V četrtek, 16. maja je bila kompozicija izvedena v Neuchâtelu na otvoritvi 7. Evropskega mladinskega glasbenega festivala. Na koncertu so bili poleg častnih gostov tudi veleposlaniki, med njimi tudi veleposlanik Republike Slovenije prof. dr. Stanko Buser s soprogo Vero ter veleposlanik Republike Hrvaške, gospod Anderlič s prvim sekretarjem g. Špoljaričem.

V petek so si nastopajoči iz Slovenije ogledali EXPO. Nekaj skupin si je ogledalo mesto Bern, drugi so se podali v lepe švicarske Alpe. Na žalost se niso mogli odpeljati na Jungfrau, ker je bila cena železnice previsoka oziroma njihova denarnica pretanka.

V soboto so si nastopajoči lahko ogledali mesto Luzern in okolico ter uživali ob nastopih drugih skupin, ki so sodelovale na mladinskem festivalu v sklopu mestnih nastopov "Cityevents". Vse skupaj je bilo čez 100 skupin, ki so muzicirale in popestrile mesto Luzern.

Zvečer je bil sklepni koncert v dvorani KKL v Luzernu. Za uvod so nastopile različne švicarske skupine glasbenih šol, v drugem delu pa je bila izvedena celotna skladba »A Song of Earth« v manjši zasedbi orkestra in pevcev.

Po izjavah mladih glasbenikov in pevcev je bilo teh devet dni zelo napornih, ampak polnih doživetij, novih spoznanj, novih prijateljstev ob skupnem muziciranju in petju.

Mislím, da takšno sodelovanje povezuje različne kulture in spodbuja razumevanje med mladimi ljudmi. S tem so zopet dokazali, da glasba ne pozna meja.

Poleg glasbe pa tudi človeška čustva ne poznajo meja, saj je moja hčerka Maja, ki je devet dni neutrudno pomagala v organizacijskem odboru in spremljala naše skupine, našla globoko simpatijo do slovenskega fanta, ki poje v enem zboru. Kot glasba - tudi ljubezen ne pozna meja.

Ob tej priložnosti bi se posebej zahvalil švicarskemu organizacijskemu odboru iz Aarau-a, za njihovo odlično organizacijo ter širokosrčno podporo našim mladim iz Slovenije in Hrvaške. Vse stroške so za vse nastopajoče prevzeli Švicarji.

Z velikim razočaranjem sem zvedel, da je naše Ministrstvo za kulturo iz Ljubljane zavrnilo prošnje vseh slovenskih zborov in glasbenih šol, ki so prosili samo za kritje avtobusnega prevoza iz Slovenije v Švico in nazaj. Zato pa hvala "Skladu za kulturne dejavnosti" iz Ljubljane, ki je nekaterim šolam vsaj delno pomagal pri kritju prevoznih stroškov.

Milan Greiner, član kulturnega odbora "Veseli Martin" Solothurn-Bern

NA KLEPETU S PATROM ROBERTOM

Pater Robert, kdaj ste prišli v Švico ?

"Prišel sem v drugi polovici avgusta 1988 z nalogo, da ob p. Damijanu Frlanu v Solothurnu prevzamem dušnopastirsko skrb za slovenske rojake in vodstvo Slovenske misije v Švici in Kneževini Lihtenštajn. P. Fidelis Kraner, ki je bil redovnik-kapucin, tako kot jaz, je že 31. septembra 1968 kot prvi slov. izseljenski duhovnik v Švici pričel z organiziranim pastoralnim delom. Slovenski kapucini so tako že več kot tri desetletja prisotni v Švici."

Kakšen je vaš vsakdanjik ?

"Živim v redovni skupnosti švicarskih kapucinov. Vstaja se ob šestih, sledi skupna molitev, sv. maša, meditacija. Ob osmih je zajtrk, ki si ga pripravimo

sami, saj ne premoremo gospodinjstva in potem se razkropimo. Pot me pelje v pisarno, pregledam pošto, prelistam časopise, predvsem slovenske, odgovarjam na telefone in že je čas, da si pripravim kosilo. Ponavadi si pomagam z zamrznjeno hrano, ki jo pripravim v mikrovalovni pečici. Če je le možno, si privoščim kratek počitek, pa spet nadaljujem z delom, hitim po opravkih. No, postopek za večerjo je podoben tistemu opoldne. Zvečer si ogledam slovenski TV dnevnik in ura je hitro polnoč ali pa še čez."

Kakšne so vaše odgovornosti ?

"Prvenstveno sem duhovnik-dušni pastir. Svoje poslanstvo sem videl v tem, da zvest izročilu, ki ga je krščanstvo zarisalo v srce slovenskega človeka, pa tudi zunanjo podobo moje domovine, ki ji še vedno z dušo in srcem pripadam, negujem versko, kulturno in umetniško dediščino in jo posredujem slovenskemu rodu na tujem...Da kot slovenski duhovnik pomagam pri ohranjanju slovenskih korenin, kulture, krščanskega izročila, slovenstva,..v bolečini za slehernim, ki je dopustil, da ga je tujina oropala istovetnosti-identitete porekla in čuta do slovenstva, ki se je izgubil v verskem ali narodnostnem smislu,.."

Kako ste sodelovali s Slovenci v romanskem delu ?

"Dokler sva bila dva patra, je bilo bogoslužje tudi v Fribourgu, Ženevi in v Vispu (TI). Ko sem ostal sam, pa tudi zaradi zmanjšanega števila rojakov, ki so hodili k maši, v te kraje ne zahajam več."



Pater Robert, Tatjana Vučajnk, gospod David

Se vam zdi katoliška misija pomembna za ohranjanje slovenstva ?

"Da. Veste, veliko je vezi, ki nas družijo:materin jezik, slovenski običaji, naša kultura, spomini na sončno stran Alp in dišeča opojnost lipe. Vendar tvegam besedo o pomenu naše slovenske Cerkve, njene dediščine v naših srcih. Če kaj, kar nas razsejane po vseh celinah sveta povezuje, je to spomin nanjo."

Spomin, ki morda bleedi, a vendarle z nevidno silo podzavesti vpliva na nas in nas druži in nas povezuje."

Ste opazili bistvene spremembe v letih vašega delovanja ?

"Prva, najbolj očitna, je staranje slovenske populacije na tujem, priliv mladih iz Slovenije je usahnil, potem sta tu bolezen in vračanje v domovino ob upokojitvi."

Kakšno je sodelovanje Misije s slovenskimi društvi in Ambasado ?

"Upam trditi, da dobro. Še zlasti po osamosvojitvi, ko so društva prenehala biti podaljšana roka komunistične partije in udbe. To velja tudi za Veleposlaništvo. Slovenska misija postaja vse bolj "enakovreden partner"."

Ali vidite vzrok današnjega stanja v družbi ? Ali se bo morala Cerkev modernizirati ?

"Gotovo je vzrok v družbenih spremembah, drugačnem načinu razmišljanja, načinu življenja. Žal Cerkev pogosto caplja za vsemi temi spremembami in zamuja,..V tem smislu bi se in se bo morala "modernizirati" in tudi se,..."

Mladi Slovenci še hodijo v Cerkev ?

"Zelo malo. Ali pa nič...No, za božič se družina še zbere pri slovenskem bogoslužju, če jih ne zvabi klic domovine in praznike preživijo na domačih tleh. Sicer me pa preveva občutek, da druga generacija slovenskega duhovnika ne potrebuje več,..poiščejo ga za cerkveno poroko, če do nje pride, pa za krst, potem se pa že neha."

Ali si pater lahko privoščiti imeti kakšen hobi ?

"Knjige in še enkrat knjige. V tujini sicer zelo drag hobi, saj sem moral vsako slovensko noviteto kupiti. Tudi slovo od številnih knjig, ki so polnile pisarniške prostore, je boleče."

Kakšna pa je prihodnost slov. duhovnikov v Švici ?

"Nič kaj roznata. Število rojakov bo vse bolj upadalo in udeležba pri slovenskem bogoslužju se bo krčila. Izseljenski duhovniki se bodo morali posvečati tudi delu na švicarskih župnijah. Tako je predvideno, da bo g. župnik David Taljat, ki me bo nadomestil, v petih letih postopoma prešel na to, da bo polovico delovnega časa delal na švicarski župniji."

Pater Robert, vemo, da ste zelo duhovit človek, kakšno je vaše življenjsko vodilo ?

"Vodilo, ki sem si ga zapisal tudi na novomašne podobice, je Tagorejeva misel: ŽIVLJENJE NAM JE DAROVANO, ZASLUŽIMO SI GA S TEM, DA GA SAMI DARUJEMO."

In misel za Novice ?

"Ne pustite si spodrezati korenin in ne dovolite, da vas tujina oropa materine dote in ugasne zvezdi vodnici, ki nam ju je prižgala ob zibelki: slovenstvo in krščanstvo."

Pripravili Tatjana Vučajnk in Irena Sterckx

TRŽAŠKI SLOVENSKI PISATELJ BORIS PAHOR

Pahor, ki je bil dolga leta tajnik mednarodnega Pen-Cluba, doživlja zadnje čase veliko uspeha in priznanja v tujini.

Knjiga, ki je naletela na najširši in tudi najgloblji odmev, je nedvomno NEKROPOLIS. Delo je prvič izšlo leta 1967 v Mariboru, potem leta 1997 v predelani izdaji, v francoščini dvakrat, drugič celo v žepnem formatu.

NEKROPOLIS, ki ga je v nemščino prevedla Tržačanka Mirella Urdih-Merku, je bil deležen mnogih člankov in recenzij v nemškem tisku (čez 30!). Njegov uspeh pri nemško govoreči publiki kaže uvrstitev na prvo mesto seznama desetih najboljših literarnih novosti lani spomladi.

Pahor opisuje v prvi osebi doživetja iz nacističnih koncentracijskih taborišč leta 1944 in 1945. Kot sam pravi, je knjigo napisal iz notranje potrebe, da se reši teže dogajanj v taboriščih smrti in priča o doživetjih za vse tiste, ki jih je tam

srečal, poznal in kot bolničar spremljal do usodnega konca. Letos je bilo delo odlikovano z nagrado nemških literarnih kritikov. Ob tej priložnosti je tržaški italijanski dnevnik "Il Piccolo" objavil intervju z avtorjem. Na vprašanje, kaj si sedaj najbolj želi, je izjavil, da bi pričakoval, da bo italijanska vlada, potem ko je iz tržaške Rižarne napravila narodni spomenik (tam so med vojno sežigali internirance, v glavnem Jude), končno priznala tudi grozodejstva, ki jih je fašizem počenjal v Sloveniji med vojno.

Nov uspeh, ki ga danes doživlja Pahor, lahko primerjamo z uspehom Bartolovega ALAMUTA, ki je ponovno izšel ne samo v Ljubljani, ampak tudi v Franciji, kot dramatično aktualna knjiga, ki je ob prvem izidu imela zelo skromen odmev. Res je, da imajo veliki pisatelji v sebi dimenzijo, ki presega

sodobnost in sodobnike, ko pa se časi spreminjajo in osvetlijo knjigo iz popolnoma drugega zornega kota, postane nenadoma vse novo, sveže in pomembno ter se ljudje z novim zanimanjem spravijo k njihovem branju.

Neumorni pisatelj, ki je letos dopolnil 89 let, pripravlja knjigo o Aleksandrinkah. To so bile slovenske primorske dovilje, ki so pred drugo svetovno vojno odpotovale v Egipt in kjer je marsikatera tudi ostala. Pred kratkim je v francoščini izšlo še eno Pahorjevo delo Vila v zalivu.

Alenka Maver



OKTET "BORI" MED NAMI

Kmalu bo leto dni, odkar smo prvič gledali video kaseto tega okteta na sestanku širšega odbora. Vsi zbrani, (predsednik, kulturni odbor in drugi člani) smo bili takoj navdušeni. A kako izvesti to gostovanje? Pevci bi prišli prostovoljno; za društvo pa ostanejo potni stroški kombija in vsi logistični problemi v zvezi z njihovim bivanjem v Ženevi. Za kulturni odbor bi bil to trd oreh, če nam ne bi priskočili na pomoč širokodušni člani društva. Končno nas je bilo 12, ki smo vsak na svoj način pripomogli k izvedbi tega srečanja. Prav ta solidarnost in upoštevanje različnih predlogov nam je dajala moč in veselje pri organiziranju srečanja.

Končno, v soboto, 30. novembra 2002, se nas je zbralo nekaj več kot 60 rojakov v Centre des Loisirs des Acacias. Med nami so bili tudi predstavniki slovenske oblasti: gospod Novak s soprogo in hčerkama iz Berna in gospod Grmek, član Stalne misije pri OZN v Ženevi.

Prišli smo torej, da prisluhnimo slovenski pesmi, tej naši večni spremljevalki, ki se z nami smeje, joka, vriska, upa, ljubi in nam oživlja žile. Osem možakov, s skoraj 30 letno pevsko tradicijo, je prišlo s severne Primorske, prav iz tistega dela Slovenije, kjer je bila slovenska pesem pod italijansko okupacijo dolga leta prepovedana in omalovaževana; pa morda prav zaradi teh pogojev še bolj priraščena v srcih naših ljudi.

Peli so nam z zanosom: ZDRAVICA, SLOVENEK SEM, TRIGLAV, MOJ DOM..., tenkočutno so zvenele ljubezenske pesmi: IMEL SEM LJUBI DVE, NOCOJ PA OH NOCOJ, LJUBAVNE PESMI IZ REZIJE..., mile in globoko čuteče so bile pesmi o trpljenju našega ljudstva: DOBERDOB, BORI...,

domotožno so nas prevzele: ČEJ SO TISTE STAZICE, LASTOVKI V SLOVO..., pa tudi veselih in šegavih je bilo dovolj, posebno za zaključek



NA VIPAVSKEM, ŽABE.... Nekaj zelo starih, slovenskih božičnih pesmi so nam zapeli v restavraciji «LES ARMURES», kjer so pevcem prisluhnili in zaploskali tudi drugi gostje restavracije. Z navdušenjem in zelo sproščeno so zapeli nekaj pesmi zadnji dan, v Boege, kjer sta Sonja in Giordano Montanini pripravila takoimenovani «brunch». Prvič po tolikem času je sijalo sonce in gotovo povečalo dobro razpoloženje navzočih.

Kljub vsem naporom, je bilo pri tem srečanju tudi nekaj senčnih strani; dobro uro pred koncertom so naši gostje ugotovili, da je bilo v njihov minibus vlomljeno in delno pokradeno, kar je gotovo vplivalo na vzdušje koncerta. Na vaji so ugotovili, da mala dvoranica ni imela nobene akustike. A kako naj bi mi, nepoklicni ljudje, vnaprej to presodili? Pa tudi v restavraciji "LES ARMURES" je nastala zmeda; najprej zaradi tesnosti prostorov. Večerji se je v zadnjem trenutku pridružil nekaj nenaznanjenih rojakov. Problem je nastal tudi pri serviranju in plačevanju večerje. To je posledica velikih nesporazumov med odgovornimi za rezervacijo večerje in vodstvom restavracije. V imenu kulturnega odbora se za vse te nevspečnosti iskreno opravičujem.

Dokler bomo aktivni, bomo ustvarjalni in zmotljivi. Neoporečni bomo postali šele, ko se bomo vsemu odmaknili.

V imenu kulturnega odbora, Pavla SUERMONDT

P.S. Na zalogi imamo še nekaj kaset in video kaset okteta "BORI". Kaseta stane 10, video kaset pa 15 frankov. Za dobavo, se prosim obrnite na Alenko Maver, tel. 022/349 69 28, ali pa name: tel. 022/575 22 06

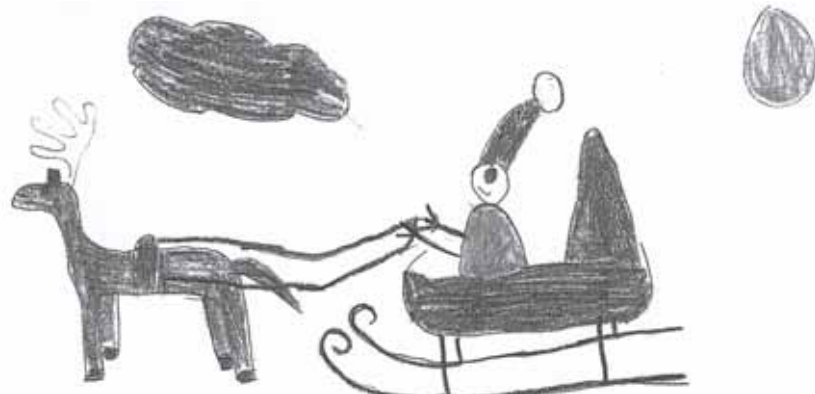
OBVESTILO

Združenje pošilja obvestila samo za tiste prireditve, katere organizira. V kolikor želite prejemati obvestila z Veleposlaništva, npr. vpis v volilni imenik, volitve po pošti, vabila na njihove proslave, se obrnite direktno na

Veleposlaništvo. Enako velja tudi za pošto, ki jo razpošiljajo pater Robert, Slovenska misija in Misija pri ZN v Ženevi.

POPRAVEK

V članku o CH-klubu v Sloveniji, ki je bil objavljen v 32. številki, je prišlo do napake. Pravilno se glasi: V CH-klubu v Sloveniji je že 50 članov. Ime tajnice švicarske ambasade je ga. Ruth Mühlestein. Podnapis k sliki v št. 33, str. 15, se glasi: od desne proti levi sedijo ga. L. Schmid, ga. R. Mühlestein ter dva člana CH-kluba. Opravičujemo se.



Ženevske novice izdaja / Editeur:
Združenje ženevskih Slovencev / Association des Slovènes de Genève
Predsednik Franjo Grošelj, Av.de Frontenex 8, CH-1207 Genève
Tel. ++41 22 849 83 83 fax ++41 22 849 83 84
e-mail: asg@wwbiz.ch

Urednica: Irena Sterckx Militarev
Av. de Florissant 37, 1008 Prilly
Tel. ++41 21 625 31 69
e-mail: irena.sterckx@bluewin.ch

TEKOČI RAČUN:
UBS Genève, 433156,29-240 (Association des Slovènes de Genève)

